

Judikát NS 21 Cdo 5306/2014

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 08/06/2015
Spisová značka: 21 Cdo 5306/2014
ECLI: ECLI:CZ:NS:2015:21.CDO.5306.2014.1
Typ rozhodnutí: USNESENÍ
Heslo: Přípustnost dovolání
Pracovní úraz
Pracovní cesta
Pracovní doba
Povinnosti zaměstnanců
Náhrada škody zaměstnavatelem
Náhrada za ztrátu na výdělku
Bezpečnost a ochrana zdraví při práci
Dotčené předpisy: § 366 odst. 1 předpisu č. 262/2006Sb.
§ 380 odst. 1 a 3 předpisu č. 262/2006Sb.
§ 387 předpisu č. 262/2006Sb.
§ 4 písm. a) předpisu č. 361/2000Sb.
§ 90 předpisu č. 262/2006Sb.
§ 243d písm. a) o. s. ř.

Kategorie rozhodnutí: C

21 Cdo 5306/2014

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňky Novotné a soudců JUDr. Ljubomíra Drápala a JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D. v právní věci žalobce J. Š., zastoupeného JUDr. Zitou Krásnou, advokátkou se sídlem v Brně, Gorkého č. 61/11, proti žalované UNIS, a.s. se sídlem v Brně, Jundrovská č. 1035/33, IČO 005 32 304, zastoupené Mgr. Milošem Procházkou, advokátem se sídlem v Brně, Divadelní č. 616/4, o odškodnění pracovního úrazu, za účasti Kooperativy pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group, se sídlem v Praze 8, Pobřežní č. 665/21, IČO 471 16 617, jako vedlejšího účastníka na straně žalované, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 15 C 180/2011, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. března 2014, č. j. 15 Co 186/2013-194, takto:

Dovolání žalované se zamítá.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal (žalobou změněnou se souhlasem soudu prvního stupně), aby mu žalovaná zaplatila na náhradě za ztrátu na výdělku vzniklé v období od října 2009 do února 2010 částku 84.936,- Kč, na náhradě za bolest 15.600,- Kč a za ztížení společenského uplatnění 36.000,- Kč. Žalobu odůvodnil tím, že dne 15.10.2009 v „pozdních odpoledních hodinách“ byl vyslán na pracovní cestu do P., přičemž se žalovaným bylo dohodnuto, že přespí u své rodiny v K. H. u B. a žalovaná tak nebude muset hradit ubytování. Při návratu do B. dne 16.10.2009 přibližně v 6.20 hod. utrpěl při dopravní nehodě zranění, které je třeba považovat za pracovní úraz, neboť k němu došlo v průběhu dvoudenní pracovní cesty, tedy v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů.

Žalovaná uvedla, že nedala souhlas s přenocováním žalobce v průběhu pracovní cesty, která byla podle jejího názoru ukončena již 15.10.2009 v K. H. Cestu z K. H. do B. je třeba podle názoru žalované považovat za cestu do zaměstnání. Zranění žalobce proto nebylo pracovním úrazem, neboť k němu nedošlo při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 4.2.2013 č.j. 15 C 180/2011-158 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě

nákladů řízení 40.297,- Kč k rukám advokáta Mgr. Miloše Procházky a že mezi žalobcem a vedlejším účastníkem na straně žalované nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že za situace, kdy v cestovním příkaze nebylo uvedeno, že žalovaná povolila žalobci přespát v K. H., a kdy žalobce ukončil pracovní úkoly dne 15.10.2009, nelze považovat úraz, který utrpěl žalobce při dopravní nehodě na cestě do zaměstnání dne 16.10.2009, za úraz pracovní.

K odvolání žalobce Krajský soud v Brně usnesením ze dne 25.3.2014 č.j. 15 Co 186/2013-194 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Pro posouzení nároku žalobce, zejména, zda úraz žalobce lze považovat za úraz pracovní, vycházel ze zjištění, že žalobce podle cestovního příkazu, jímž mu byla nařizována pracovní cesta ve dnech 15.10.2009 – 16.10.2009, odjel na pracovní cestu okolo 16.30 hod., po příjezdu okolo 20.00 hod. plnil pracovní úkol do 22.00 hod, a poté „s ohledem na délku pracovní doby a únavu“ odjel do K. H. u B., kde přespál u příbuzných. Následujícího dne, na dálnici ve směru na B. došlo v 6.20 hod. ráno k dopravní nehodě, při níž žalobce utrpěl úraz. I když se žalobci nepodařilo prokázat, že měl výslovný souhlas nadřízeného k přespání na pracovní cestě, lze mít s ohledem na ustanovení § 90 odst. 1, 2 zák. práce o nepřetržitém odpočinku mezi dvěma směnami za to, že přespání žalobce v K. H. nevedlo k přerušení služební cesty a další jízdu žalobce tedy nelze považovat pouze za cestu do zaměstnání. Odvolací soud zdůraznil, že průběh pracovní cesty se od svého počátku do návratu dělí na více úseků, které z hlediska vztahu k plnění pracovních úkolů či přímé souvislosti s ním nemohou být posuzovány totožně. Žalobce pracoval dne 15.10.2009 na celé dopolední směně, poté pokračoval v plnění úkolů na služební cestě do P., a měl tedy právo na nepřetržitý odpočinek; je nerozhodné, kde tento nepřetržitý odpočinek čerpal, zda si odpočinek obstaral v některém z ubytovacích zařízení nebo přespál u příbuzných v okolí P. Návrat žalobce ze služební cesty do sídla zaměstnavatele v ranních hodinách dne 16.10.2009 je proto třeba považovat za úkon v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů, kdy žalobce po čerpání odpočinku pokračuje v pracovní cestě. Odvolací soud proto uzavřel, že za situace, kdy se dopravní nehoda stala „na přímé cestě mezi P. a B.“, došlo k úrazu žalobce v souvislosti s plněním jeho pracovních úkolů a je třeba jej posuzovat jako úraz pracovní.

Proti usnesení odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Namítala, že sama skutečnost, že směna přesáhne zákonem stanovený maximální počet odpracovaných hodin, nedává zaměstnanci možnost svévolně ukončit danou směnu a čerpat odpočinek. Pokud žalovaný svým příkazem k vykonání pracovní cesty porušil ustanovení § 90 odst. 1 a 2 zák. práce, žalobce byl oprávněn o této skutečnosti informovat příslušný inspektorát práce, který mohl za toto jednání uložit žalovanému pokutu. Žalobce však nebyl oprávněn čerpat nepřetržitý odpočinek v průběhu pracovní cesty bez svolení žalované. Podle názoru žalované žalobce neoprávněným přerušením pracovní cesty svoji pracovní cestu ukončil jako celek, „a na tuto nelze následně navázat“. Jestliže by žalobce svoji pracovní cestu neoprávněně neskončil, probíhala by za zcela jiných podmínek (povětrnostních i z hlediska provozu na komunikaci). Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že zaměstnanec si není oprávněn zajistit ubytování na pracovní cestě libovolně, bez ohledu na cíl pracovní cesty, v daném případě „44,6 km daleko od cíle jeho pracovní cesty, zcela mimo trasu jeho pracovní cesty“. Při úvaze, zda je dána věcná, místní i časová souvislost úrazu žalobce s jeho pracovní cestou, přesto, že se žalobce odchýlil od pokynu žalované, „není možné chránit pouze práva zaměstnanců, ale je nutné chránit i práva zaměstnavatelů“; svévolné porušování příkazů zaměstnavatele k právům zaměstnanců nepatří. Žalovaná navrhl, aby dovolací soud zrušil usnesení odvolacího soudu a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o.s.ř.“), neboť řízení bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že jde o usnesení, proti kterému je podle ustanovení § 236 odst. 1 a § 237 o.s.ř. dovolání přípustné, neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva (jaký vliv má na posouzení přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů skutečnost, že k poškození zdraví zaměstnance došlo poté, co bez výslovného souhlasu zaměstnavatele přerušil pracovní cestu z důvodu čerpání odpočinku mezi dvěma směnami), přezkoumal napadené usnesení ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že žalobce se domáhá náhrady škody způsobené poškozením zdraví z dopravní nehody ze dne 16.10.2009 - podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31.10.2009, tj. předtím, než nabyl účinnosti zákon č. 286/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí, zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců a státních zástupců, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. práce“).

Předpoklady odpovědnosti zaměstnavatele vůči zaměstnanci za škodu při nemoci z povolání jsou podle ustanovení § 366 odst. 1 zák. práce pracovní úraz, vzniklé za stanovených pracovních podmínek, vznik škody a příčinná souvislost mezi pracovním úrazem (jeho následky) a vznikem škody. Odpovědnost za škodu při pracovním úrazu je tzv. objektivní odpovědnost; zaměstnavatel tedy odpovídá za samotný výsledek (za škodu), aniž je uvažováno jeho zavinění. V řízení o odškodnění nemoci z povolání má žalobce (poškozený zaměstnanec) procesní povinnost tvrdit [srov. § 101 odst. 1 písm. a) o.s.ř.] a posléze i prokázat [srov. § 101 odst. 1 písm. b) a 120 odst. 1 o.s.ř.] všechny uvedené předpoklady potřebné pro vznik odpovědnosti za škodu.

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci mimo jiné zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu - jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 2 a 3 o.s.ř. - nepodléhá), že žalobce byl u žalované zaměstnán na základě pracovní smlouvy ze dne 9.3.2009 jako obchodní referent. Dne 15.10.2009 v odpoledních hodinách mu Ing. J. K. vydal příkaz k pracovní cestě do P., určeným dopravním prostředkem byl služební automobil, s tím, že začátek pracovní cesty byl stanoven na 15.10.2009 a konec cesty na 16.10.2009. Žalobce odjel na pracovní cestu dne 15.10.2009 v 16.30 hod, do P. přijel ve 20.00 hod, pracovní úkol tam splnil okolo 22.00 hod. Poté odjel do K. H. u B., kde přespál u svých příbuzných. Následujícího dne z místa přespání vyjel na zpáteční cestu okolo 4.00 hod., asi v 6.20 hod došlo na dálnici D1 ve směru na B. k dopravní nehodě, při které utrpěl úraz. Městský úřad ve Velkém Meziříčí rozhodnutím ze dne 29.6.2010 č.j. DOP/25571/2010/2514/2009-amark zastavil řízení proti žalobci pro podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit dne 16.10.2009 v 6:20 hod. na dálnici D-1 ve směru na B. v km 129,2 jako řidič motorového vozidla ŠKODA Octavia, reg. zn. 4B6 0072, neboť spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo žalobci prokázáno. Žalovaná namítá, že žalobce tím, že „svévolně

ukončil danou směnu a čerpal odpočinek", svoji pracovní cestu ukončil, takže úraz, který až poté utrpěl, nemůže být úrazem pracovním.

Za tohoto stavu řešil odvolací soud otázku, zda poškození zdraví, které žalobce utrpěl, nastalo ve smyslu ustanovení § 366 odst. 1 zák. práce při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, a zda jsou tedy dány podmínky pro posouzení úrazu žalobce jako úrazu pracovního, jako jednoho z předpokladů odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovních úrazech. Ustanovení § 380 odst. 1 zák. práce v tomto směru též uvádí, že pracovním úrazem pro účely tohoto zákona je poškození zdraví nebo smrt zaměstnance, došlo-li k nim nezávisle na jeho vůli krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

Problematickou přímou souvislostí utrpěného úrazu s plněním pracovních úkolů řeší soudní praxe v obecné poloze tak, že je třeba posuzovat z hlediska místního, časového a věcného, tedy zda taková souvislost je dána vzhledem ke vztahu činnosti, při níž došlo k úrazu, k plnění povinností, které pro zaměstnance vyplývají z pracovního poměru (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20.11.2001 sp. zn. 21 Cdo 2507/2000 uveřejněný v časopise Soudní judikatura roč. 2002, poř. č. 11). Plněním pracovních úkolů je podle ustanovení § 273 odst. 1 zákoníku práce výkon pracovních povinností vyplývajících z pracovního poměru a z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, jiná činnost vykonávaná na příkaz zaměstnavatele a činnost, která je předmětem pracovní cesty. V přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů jsou podle ustanovení § 274 odst. 1 zákoníku práce také úkony potřebné k výkonu práce a úkony během práce obvyklé nebo nutné před počátkem práce nebo po jejím skončení a úkony obvyklé v době přestávky v práci na jídlo a oddech konané v objektu zaměstnavatele a dále vyšetření u poskytovatele zdravotních služeb prováděné na příkaz zaměstnavatele nebo vyšetření v souvislosti s noční prací, ošetření při první pomoci a cesta k němu a zpět. Takovými úkony však nejsou cesta do zaměstnání a zpět, stravování, vyšetření nebo ošetření u poskytovatele zdravotních služeb ani cesta k němu a zpět, pokud není konána v objektu zaměstnavatele.

Ustanovení § 380 odst. 3 zák. práce (které ve vztahu k uvedené obecné úpravě přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů má povahu normy speciální) také stanoví, že pracovním úrazem není úraz, který se zaměstnanci přihodil na cestě do zaměstnání a zpět. Přitom cestou do zaměstnání a zpět se rozumí cesta z místa zaměstnancova bydliště (ubytování) do místa vstupu do objektu zaměstnavatele nebo na jiné místo určené k plnění pracovních úkolů a zpět (srov. § 387 odst. 1 část věty před středníkem zák. práce). Samotná cesta z obce bydliště zaměstnance na pracoviště nebo do místa ubytování v jiné obci, která je cílem pracovní cesty, pokud není současně obcí jeho pravidelného pracoviště, a zpět se posuzuje jako nutný úkon před počátkem práce nebo po jejím skončení (§ 387 odst. 2 zák. práce).

Odvolacímu soudu lze přisvědčit, že, je-li zaměstnanec vyslán na pracovní cestu, nelze považovat veškerou činnost zaměstnance po dobu pracovní cesty za plnění pracovních úkolů nebo za úkony, jež souvisí s plněním pracovních úkolů [mající časový, místní a zejména věcný (vnitřní účelový) poměr k výkonu závislé práce]. Ustálená soudní praxe v této souvislosti vychází z názoru, že průběh pracovní cesty, ať jde o tuzemskou nebo zahraniční pracovní cestu konanou mimo území České republiky, se od svého počátku až do návratu z ní štěpí na více úseků, které z hlediska vztahu k plnění pracovních úkolů či přímé souvislosti s ním nemohou být posuzovány totožně; jestliže se zaměstnanec v průběhu pracovní cesty ubytuje, nelze považovat dobu, po kterou je zaměstnanec ubytován, za nutný úkon před počátkem práce nebo po jejím skončení (srov. obdobně odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5.1.2012 sp. zn. 21 Cdo 4834/2010). S názorem žalované, že žalobce „neoprávněným přerušením pracovní cesty svoji pracovní cestu ukončil jako celek, a na tuto nelze následně navázat“, však nelze vyslovit souhlas.

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce v průběhu dne 15.10.2009 konal práci ve stanovené pracovní době, potom v době od 16.30. do 20.00 hod. řídil služební automobil do P. (za nepříliš příznivých povětrnostních podmínek), do 22.00 hod. plnil pracovní úkol, který byl předmětem pracovní cesty. Za těchto okolností mu lze uvěřit, že se cítil unaven a pociťoval potřebu odpočinku. Zde nejde jen o otázku rozvržení pracovní doby ve smyslu ustanovení § 90 zák. práce, jak na to jinak přiléhavě poukazuje odvolací soud, ale též o okolnost, že žalobce měl podle názoru žalované absolvovat ihned po skončení pracovního úkolu zpáteční cestu do B.

Povinností žalobce bylo dodržovat povinnosti, které mu vyplývají z pracovního poměru, včetně toho, že byl povinen respektovat povinnosti, které jsou mu stanoveny jako zaměstnanci ve vztahu ke svému zaměstnavateli (srov. § 38 odst. 1 písm. b) zák. práce). Současně byl též povinen dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, jakož i dodržovat ostatní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, pokud s nimi byl řádně seznámen (srov. § 301 písm. c) zák. práce). Takovým právním předpisem vztahujícím se k jeho práci řidiče služebního automobilu (která je „akcesorickou“ součástí jeho práce podle pracovní smlouvy) je nepochybně zákon č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Tento zákon ukládal každému (tedy včetně řidičů bez ohledu na to, zda je řízení hlavní náplní jejich pracovního poměru) povinnost chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, přičemž své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu [§ 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o silničním provozu].

Z uvedeného vyplývá, že každý řidič je kromě jiného povinen vždy hodnotit, zda mu jeho schopnosti umožňují bezpečné řízení automobilu, zda jeho schopnost k řízení není snížena kupř. nemocí, nevolností, únavou apod. Je jedině na řidiči, aby posoudil existenci těchto překážek a aby tomu přizpůsobil své jednání; za určitých okolností by neměl jízdu buď vůbec vykonat anebo v ní pokračovat, popřípadě v ní pokračovat bez přiměřeného odpočinku. Úvaha řidiče o tom, zda kupříkladu v důsledku únavy přerušit jízdu za účelem přiměřeného odpočinku, není závislá na pokynech či předchozích příkazech zaměstnavatele. Namítá-li dovozatel, že žalobce svoji pracovní cestu „neoprávněně ukončil“ a že ji měl „řádně dokončit bez odchýlení se od pokynů žalované“, potom nebere náležitě v úvahu, že vlastní odpovědnost za průběh jízdy má jedině řidič, a nikoliv zaměstnavatel, a že důsledky případného porušení právních předpisů stíhají řidiče třeba v podobě liberace z odpovědnosti zaměstnavatele za pracovní úraz; soudní praxe již v minulosti dospěla k závěru (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23.5.2001 sp. zn. 21 Cdo 1239/2000 uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek roč. 2002, pod č. 52), že, spoléhá-li zaměstnanec - řidič před započatím jízdy na to, že ji může bezpečně vykonávat, ačkoliv v o okolnostech, které by mohly mít negativní vliv na jeho schopnost ovládat motorové vozidlo, těmito okolnostem nepřizpůsobí ani režim své jízdy, jde v případě pracovního úrazu - dopravní nehody způsobené ztrátou kontroly nad vozidlem v důsledku náhlé indispozice vyvolané výše uvedenými okolnostmi - o zaviněné porušení právních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dopravních předpisů).

Uvedené vztaženo na posuzovanou věc znamená, že žalobci nelze vytýkat, že za situace, kdy neměl možnost čerpat odpočinek mezi dvěma směny, rozhodl se po celodenním nepřetržitém plnění pracovních úkolů nenastoupit zpáteční cestu do B. bezprostředně po splnění úkolu, který byl předmětem pracovní cesty. Na základě zjištěných objektivních okolností (výkon práce v rámci řádné pracovní doby, bezprostřední nástup na pracovní cestu, skončení úkolu, který byl předmětem pracovní cesty ve 22.00 hod.) mu lze uvěřit, že se za daných povětrnostních podmínek necítil na noční jízdu do B. Okolnost, že k nočnímu odpočinku využil možnosti, která se mu nabízela u příbuzných v K. H., mu nelze přičítat k tíži, jednak proto, že žádný právní předpis nepřikazuje, aby zaměstnanec mohl k odpočinku využít jedině místa ležící přímo na trase pracovní cesty, ale též proto, že nejednal proti výslovnému zákazu zaměstnavatele, když ten ostatně s možností nějakého odpočinku žalobce ani neuvažoval a nějaký konkrétní příkaz v tomto směru nevydal; vzhledem k délce pobytu (žalobce odjížděl v časných ranních hodinách) nelze ani dovozovat, že žalobce dané možnosti zneužil ke společenské návštěvě. Za těchto okolností je třeba považovat úsek cesty, na kterém se mu stala nehoda, za úkon nutný po skončení práce (§ 387 odst. 2 zák. práce), a je správný závěr odvolacího soudu, že k poškození zdraví žalobce došlo v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů.

Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správné. Protože nebylo zjištěno, že by bylo postiženo některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

Vzhledem k tomu, že tímto rozhodnutím dovolacího soudu se řízení o věci nekončí, bude rozhodnuto i o náhradě nákladů vzniklých v tomto dovolacím řízení v konečném rozhodnutí soudu prvního stupně, popřípadě soudu odvolacího (§ 243c odst. 3, § 151 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.).

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně 6. srpna 2015

JUDr. Zdeněk Novotný

předseda senátu

www.nsoud.cz